

Evangelí del dia 5è de l'octava de Nadal

“El seu pare i la seva mare estaven meravellats del que es deia d'ell”. Fem el propòsit que Déu ens meni i nosaltres li apropem a moltes persones. I complirem la nostra missió a la terra i assolirem la felicitat del cel.

Evangelí (*Lc 2, 22-35*)

Quan van complir-se els dies que manava la Llei de Moisès referent a la purificació, portaren Jesús a

Jerusalem per presentar-lo al Senyor. Així ho prescriu la Llei del Senyor: *Tot primogènit mascle serà consagrat al Senyor*. Havien d'oferir en sacrifici, tal com diu la Llei del Senyor, *un parell de tórtres o dos colomins*.

Hi havia llavors a Jerusalem un home que es deia Simeó. Era just i pietós, esperava que Israel seria consolat i tenia el do de l'Esperit Sant. En una revelació, l'Esperit Sant li havia fet saber que no moriria sense haver vist el Messies del Senyor. Va anar, doncs, al temple, guiat per l'Esperit, i quan els pares entraven amb l'infant Jesús per complir amb ell el que era costum segons la Llei, el prengué en braços i beneí Déu dient:

-Ara, Senyor, deixa que el teu servent se'n vagi en pau, com li havies promès. Els meus ulls han vist el Salvador, que preparaves per presentar-lo a tots els pobles: llum

que es reveli a les nacions, glòria d'Israel, el teu poble.

El seu pare i la seva mare estaven meravellats del que es deia d'ell. Simeó va beneir-los i digué a Maria, la seva mare:

-Aquest infant serà motiu que a Israel molts caiguin i molts d'altres s'aixequin; serà una senyera combatuda, i a tu mateixa una espasa et traspassarà l'ànima. Així es revelaran els sentiments amagats al cor de molts.

Comentari

Simeó vivia en l'esperança. Quina virtut preciosa! Un dels dons més excelsos que Déu ens fa quan ens bategen. Posa a la nostra ànima la capacitat d'esperar amb certesa tot allò que ens cal, perquè el Senyor ens

estima com a fills molt estimats.
L'home és un ésser de desitjos.
Mentre viu a la Terra, viu amb el
desig d'assolir el bé, la felicitat,
perquè hem estat creats per a Déu,
bé summe i font de felicitat infinita.
Vivim en l'esperança i ella dona ales
a la fe i a l'amor. Per contra, qui no
demana a Déu que acreixi
l'esperança i no la conrea, amb
facilitat cau presa del desànim i va
enfonsant-se en els remolins de la
vida. Una persona sense esperança
viu confinada al desamor. Hem de
ser lladres d'esperança, robar
trossets de cel, com deia sant
Josepmaria, per a aquells que passen
un mal moment. Demanar al Senyor,
amb la intercessió de la Mare de Déu,
Spes nostra, que porti la llum de
l'esperança a tots els cors.

Tots els qui intervenen en l'escena
van al Temple menats per Déu:
Simeó, mogut per l'Esperit; Maria i
Josep per complir un precepte de

Moisès, que és un precepte diví.
Deixar que Déu ens meni, anar amb
Ell a tot arreu i portar-lo a tots: així
complirem la nostra missió a la Terra
i assolirem la felicitat del Cel.

Maria i Josep s'admiren de les coses
que Simeó diu del Nounat, perquè
Déu, mitjançant les paraules de
l'ancià, els revela coses noves: que el
Nen serà signe de contradicció a
Israel i que una espasa travessarà
l'ànima de Maria, profetitzant el
seguiment i rebuig de Crist pels seus
contemporanis, i, veladament, la
passió i mort del nen Déu. De nou els
cors de Maria i Josep pronuncien un
sí a la voluntat divina, tot i que
l'anunci és joiós i dolorós alhora,
perquè saben que Jesús és el
Salvador del món.

Miguel Ángel Torres-Dulce //
Armand Khoury - Unsplash

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-es/gospel/dia-5e-de-
loctava-de-nadal/](https://opusdei.org/ca-es/gospel/dia-5e-de-loctava-de-nadal/) (12/03/2026)